

Marie Terezie 5

Pátý a poslední díl série výpravných historických filmů o Marii Terezii zachovává žánr romantického historicko-politického dramatu s prvky humoru. Děj pátého dílu je situován do let 1760 až 1780, tedy patnáct let po konci čtvrtého dílu. Pojednává o sňatkové politice Marie Terezie, o finančních problémech monarchie, které se přes nepochopení své ženy pokouší řešit František Štěpán, o Josefovi, který se ostře vymezuje proti otci, jehož vnímá jako prostopášníka, o smrti Františka Štěpána a následném konfliktu mezi Josefem a Marií a konečném prozření Josefa, který pochopí, jakou roli otec skutečně v chodu říše hrál a jak významný je jeho odkaz pro její budoucnost. Jsme svědky trnité cesty Josefa II. od privilegovaného a zároveň oběma rodiči opomíjeného dítěte přes tragické zklamání v prvním manželství s Isabelou Parmskou a zádumčivou rezignací v druhém svazku s Marií Josefou Bavorskou, přes úmrtí otce a obtížná léta spoluvlády s matkou až po závěrečné smíření s odkazem obou rodičů.

Rakousko-uherskou panovnici si v závěrečném dílu zahrála herečka Ursula Straussová a Josefa II. ztvární Aaron Friesz. Z českých a slovenských herců se diváci opět mohou těšit na Vojtěcha Kotka, Davida Švehlíka, Tatianu Pauhofovou nebo Igora Bareše. Výraznou novou postavou je například hrabě Kounic v podání Stanislava Majera.

„Vymyslet, napsat a vyrobit pět set minut výpravné dramatiky o Marii Terezii je velké dobrodružství. Když jsme s Mirkou Zlatníkovou a Radkem Bajgarem před šesti lety poprvé hovořili o myšlence natočit něco o této panovnici, určitě jsme si nic takového nedokázali představit. Až poté, co jsem představil námět šéfovi Beta Filmu, začal projekt nabírat konkrétní mezinárodní obrysy. Pořád nás ale čekala dlouhá cesta, zejména k souhlasu rakouské stanice ORF s účastí na projektu,“ vzpomíná kreativní producent minisérie **Jan Maxa** a pokračuje: *„Velmi náročné a poučné byly debaty nad scénáři, kde jsme museli vzájemně pochopit, jak odlišně vnímáme některé historické momenty a roli či význam konkrétních postav v nich. Cesta to byla složitá, ale byla odměněna mimořádným diváckým úspěchem a také několika mezinárodními nominacemi, například Rose d'Or. Nyní stojíme před vysílací premiérou závěrečného dílu, v němž naše hrdiny vypravíme na poslední cestu a říši předáme jejich nejstaršímu synovi.“*

První dvě epizody série vnikly v roce 2017 u příležitosti třístého výročí narození české královny, jejich premiéru si na obrazovce ČT nenechaly ujít více než dva miliony diváků.

Kreativní producent Jan Maxa: Minisérie Marie Terezie zvýšila prestiž české kultury v Evropě

Na Nový rok Česká televize uvede závěrečnou epizodu z minisérie Marie Terezie. Je to největší koprodukce, na jaké se kdy ČT podílela. Jak ji zpětně hodnotíte?

Mám z ní velkou radost, byla to krásná a objevná práce. Historické látky mám rád, protože se člověk při tvorbě scénářů vždycky něco nového naučí, dostane se k historickým postavám mnohem blíže: do kuchyně, do ložnice... A potěšující samozřejmě je, že na minisérii byl tak velký český tvůrčí vklad – počáteční idea, náměty, scénáře jsou dílem českých autorů a takřka celý štáb se skládal z Čechů a Slováků. Můžeme s uspokojením říct, že Marie Terezie zvýšila prestiž nejen České televize, ale celé české kultury v celé Evropě.

Na Marii Terezie ČT úzce spolupracovala s ORF, RTVS a mnoho dalšími televizemi a společnostmi. Otevřela Marie Terezie nějakou novou spolupráci?

Určitě ano, zejména s ORF dnes pravidelně komunikujeme o našich oboustranných plánech v dramatické tvorbě a připravujeme další společné projekty. Spolupráce s RTVS fungovala pravidelně již před Marií Terezií, ale i zde se díky tomu posunula na novou, vyšší úroveň.

Představitelky Marie Terezie se měnily, český Vojta Kotek zůstal. Bylo to i Vaše přání, prosazoval jste jednoho herce?

Vojta nás všechny oslnil už v prvních dvou dílech. Nebyl důvod přepřahat, ani když jsme se v ději posunuli o dvacet let. Otázkou bylo pouze, jak bude vypadat v masce starého muže a jak si s ní poradí herecky, ale tuto otázku vyřešila první kamerová zkouška, po které nikdo neměl žádné pochyby, že to Vojta zvládne dokonale.

Jaký je váš vztah k jediné ženě na českém trůnu? Proměnil se nějak díky této minisérii?

Samozřejmě. Jak už jsem říkal, neubráníte se pocitu, že postavy důvěrně znáte, že už to nejsou historické figury, ale lidé z masa a kostí. Když nám jeden rakouský dramaturg navrhoval, abychom v příběhu pracovali s hypotézou, že Mariiny děti měly více otců, dokonce prý každé jiného, bránil jsem její čest, jako by to byla moje kamarádka, kterou někdo pomlouvá.

Robert Dornhelm: Doufám, že diváci budou plakat

V prvních dvou částech minisérie se Marie Terezie zamilovala, pronikla do politiky i konfliktů a porodila první potomky. Co uvidí diváci ve třetím pokračování?

Byla to dlouhá cesta sledující naši hrdinku od raného dětství až na smrtelnou postel. Snažil jsem se vyprávět příběh s grácií. Tato poslední část se pravidelnými dávkami lehkosti vyhnula neúprosnému morbidnímu podtextu spojeného se smrtí našich protagonistů. Její královská výsost odejde ze scény majestátně a

s nadhledem. Doufám, že nad jejím skonem budou diváci plakat podobně jako nad koncem této série.

Vnímáte jiný přístup k osobnosti kontroverzní panovnice u vás, Rakušanů a u Čechů, kteří mají k Habsburkům ambivalentní vztah?

Všiml jsem si, že většina českých spolupracovníků upřednostňuje před Marií Terezií jejího syna Josefa, ale na hereckých výkonech se to samozřejmě vůbec neprojevovalo. Myslím, že je tu krásně vidět, že starý systém skončil zaslouženě ve smetišti dějin, ale přesto je jeho význam evidentní i v současnosti.

V čem je zpracování silných historických témat jiné? Co vás nejvíc bavilo a čeho jste se při natáčení držel?

U filmu jsem začínal s dokumenty a příběhy ze současnosti vyprávěnými za pomoci velmi omezeného rozpočtu. Práce na těchto velkorozpočtových historických eposech je tak pravým opakem jak žánrově, tak ve formě zpracování. Je tu záměr pobavit a zároveň se pokusit ztvárnit postavy, jejichž přítomnost ovlivňuje ještě naše životy.

Kdo byl „režisérem“ jejího reálného života? Manžel František Štěpán? Syn Josef? Nebo se nedala ve svých postojích režírovat nikdy nikým?

Marie Terezie si vlastně režírovala život sama. Byla autoritářkou a absolutní vládkyní. Její milý manžel František ji ovlivňoval a podporoval elegantně pouze z pozadí. Jeho přínos si plně uvědomila až po jeho smrti. Josef zůstal jejím rivalem až do samotného konce.

Kdybyste měl zmínit pro vás nejsilnější moment třetí série, který by to byl?

Musím se přiznat, že možnost ukázat Marii Terezii v její poslední fázi na místě, kde byla pochována. V kapucínské kryptě ukládá rakev na své místo mnich, kterého nehrál nikdo jiný než strůjce této série, Jan Maxa. To mi bylo velkým potěšením a zadostiučiněním.

Scenáristka Mirka Zlatníková: Najít klíč k poslednímu dílu bylo vůbec nejtěžší

Pamatujete si ještě, co jste se o Marii Terezii naučila během povinné školní docházky?

Ano, pamatuji, už tehdy jsem měla pocit, že je to neuvěřitelná žena. Její postavu školní osnovy chápou správně, na rozdíl od jejího syna a nástupce na habsburském trůnu Josefa. Tam jsme od Rakušanů přebírali aureolu osvětleného vládce, přestože to byla velmi rozporuplná postava.

Když jste psala scénář, musela jste se ponořit hluboko do jejího životního příběhu. Odkud jste čerpala informace a na co jste si při jejich zpracování dávala pozor?

Celá minisérie je fikcí, snahou pochopit její příběh jako lidský osud. Není to životopis, natož pak výukový film. Po druhé sérii se v jakémsi rozhovoru ptali historičky, co si o našich filmech myslí. Odpověděla, že se z nich „mnoho nedozvěděla“. Z toho mi spadla brada. Mojí ambicí rozhodně nebylo přinášet nové informace historikům! Čerpala jsem z dostupné populárně vědecké literatury a v zásadě jsem mezi fakty spíše bruslila, než abych se jich držela. Šlo mi o emoce, motivace, dramatické zápletky. Snažila jsem se vyvarovat velkých přešlapů, ale co si Marie Terezie myslela nebo cítila, koho milovala a koho nenáviděla je vážně jen moje autorská licence. Její osobní deníky jsem opravdu nenašla.

Marie Terezie prošla několika válkami, neustále se musela prosazovat v ryze mužském světě a přežila několik svých dětí. V čem byl tehdy přístup k osobním tragédiím jiný?

Lidé počítali se smrtí, neštěstím, nemocemi. Teď, v době covidové, je ten rozdíl docela hezky vidět. Nikdo netušil, že by mohl přijít nějaký virus, na který bychom neměli lék. Dodnes jsou někteří lidé jsou schopni tvrdit, že v nemocnicích na jipkách leží najať herci. Není to hloupostí, jejich hlava jen nemá na něco takového program. Marie Terezie nepočítala s tím, že by se všech šestnáct jejích dětí dožilo dospělého věku. To, že jich bylo dvanáct, považovala za štěstí, znak boží přízně.

Jakou část jejího bohatého a dramatického života vnímáte jako scénaristicky nejsilnější? Které události vás v posledním díle nejvíc bavilo zpracovávat?

Najít klíč k poslednímu dílu bylo vůbec nejtěžší. V téhle části jejího života už k žádným převratným událostem nedošlo. Věci se jen opakovaly: Válka, mír, reformy. Ono je to tak i v našich životech, nové začátky po padesátce, šedesátce se obvykle nekonají. Život už jede v zajetých kolejkách, žádné velké změny, žádná velká překvapení. Zaměřila jsem se tedy na její děti, z nichž scénaristicky nevděčnější byli Mimmi a Josef.

Vidíte někde paralelu mezi Marií Terezií a současnými ženami? Měla by být idolem emancipace a feminismu?

Ona se dovedla o svá práva poprat. Meze současného feminismu jsou v protitlaku. Když chci něco prosadit, musím očekávat negativní reakci, možná dokonce protiútok. Nedávno jsem třeba slyšela názor, že policie by v případě ohlášení sexuálního obtěžování měla a priori důvěřovat ženám. Jenže to přeci nejde! Je úplně správné obtěžování žen zastavit, ale nemůžu čekat, že ten boj bude bezbolestný a nikdo po mě nebude chtít důkazy.

Je něco, co vás na jejím životě udivilo? Něco, co málokdo ví a diváky to při sledování nových dílů překvapí?

Mě samotnou překvapilo, o co byla její láska k manželovi větší než láska k dětem. Jak moc ho milovala. Jinak předpokládám, že diváky stejně jako mě překvapí lesbická aféra na císařském dvoře. O ní jsem před sbíráním podkladů ke scénáři nic netušila.

Vojtěch Kotek: Díky šikovnosti maskérů jsem si mohl zahrát i stárnoucího Františka Štěpána

Jak vnímáte postavu manžela Marie Terezie, kterého jste si zahrál v pěti dílech?

František Štěpán byl zajímavá postava našich dějin a ví se o něm hodně málo. Byl bych rád, kdyby se i díky naší filmové sérii vědělo, jak revoluční jeho myšlení ve své době bylo a co vše dělal.

Vzpomenete si ještě na casting na roli Františka Štěpána?

Byla to docela dlouhá eskapáda. Vím o několika kolezích, kteří se o tu roli také ucházeli. Když už vypadalo jasně, že bych tu roli dostal já, musel jsem ještě do Vídně. Bylo mi jasné, že do toho mluví opravdu hodně lidí, a tak jsem ani nedoufal, že Františka Štěpána budu hrát. Nakonec to dopadlo a jsem tomu velmi rád. Netušil jsem, jak mi ta postava přiroste k srdci.

Vybavíte si první emoci, když jste se viděl v kostýmu Františka Štěpána?

První pokusy byly spíše úsměvné. Vůbec mi nesesedla paruka, nehodila se k mému tvaru obličeje. Vypadal jsem jako kokršpaněl. Jako bychom točili parodii. Ale v momentě, kdy jsme došli ke správnému kostýmu a ke správné paruce, mě to fyziognomicky úplně narovnal. Jednak máte podpatky, takže musíte chodit rovně, a s kostýmem získáte

pocit, že se musí nosit úctyhodně. Navíc, když pak jste v krásném sále kroměřížského zámku a kolem Vás jsou všichni oblečení v dobovém kostýmu, to vás samo přirozeně teleportuje do té doby. I veškerý komparz si to myslím opravdu užíval. Když jsem procházel kolem, ukláněli se, takže jsem se cítil jak na vídeňském dvoře.

Jak moc jste studoval historické prameny?

Moc knih o Františku Štěpánovi nevyšlo. Dohledal jsem asi tři knihy a nejvíc mi pomohla ta, která se jmenuje velmi příznačně, a to Muži ve stínu. Dočetl jsem se tam i odpověď, proč je František Štěpán z dějin tak trochu vyřazený. Je to zásluhou Marie Terezie. Ve svých pamětech ho někde vynechala a některé zásluhy si připsala sama sobě. Myslím si ale, že František Štěpán by to pochopil a láskyplně by jí to posvětil.

František Štěpán po své smrti zanechal rodině osmnáct milionů zlatých...

Průměrný plat dobře situovaného úředníka byl zhruba tisíc zlatých ročně. Ta suma osmnáct milionů je dechberoucí a habsburská monarchie z ní žila až do svého zániku. To, jak se dobral takovému jmění, je i předmětem poslední epizody Marie Terezie.

Zahrál jste si po boku několika hereček ztvárňujících Marii Terezii v různém věku. Jak se lišil jejich přístup?

To pro mě bylo velmi zajímavé, neboť všechny tři měly přístup odlišný. I když mi bylo líto, že nemůžeme navázat na něco, co jsme začali, tak mi ta herecká proměna vždy dodala novou energii. Vždy mě to nakoplo posunout i Františka Štěpána někam dál. Měl jsem výhodu, že jsem měl na čem stavět, ale vždy jsem se nechal inspirovat novou představitelkou. Zatímco Marie-Luise Stockinger byla velmi soustředěná, velmi látce oddaná a vždy připravená, se Steffi Reinsperger jsme hodně spolu mluvili a probírali scény společně, než jsme šli na plac.

Zatímco Marii Terezii si zahrály tři herečky, Vy jste vydržel všech pět dílů...

A jsem za to velmi rád. Myslím si, že to je od nás takový husarský kousek. Díky šikovnosti našich maskérů v čele s Rendou Stejskalem bylo možné, že jsem si zahrál i v posledním díle, kde František Štěpán je o třicet let starší, než jsem dnes já.

Co se k masce musí přidat, abyste byl autentický stařec?

To, že budu muset upravit postoj těla, rychlost chůze a podobně, mi bylo jasné. To se dá natrénovat před zrcadlem. Nejtěžší byl ale ten vnitřek. Představit si, že jsem ten život odžil a jaké všechny zkušenosti jsem nabral. Jak moc se to odrazí do emocí, které jsou v různých situacích projevené nebo naopak nejsou projevené. Musím se přiznat, že jsem myslel na tatku a dědu. Představoval jsem si sebe ve verzi jejich věku.

Ursula Straussová: Zamilovala jsem si práci v České republice

Ursula Straussová studovala herectví na vídeňském Volkstheateru. Už během školy získávala první role v divadlech po Německu i Rakousku. Svého průlomů, díky kterému se proslavila v německy mluvících zemích a přitáhla na sebe mezinárodní pozornost celovečerním filmem Böse Zellen a na Oscara nominovaným filmem Odplata. Své vystupování vylepšuje rovnoměrně a napříč žánry, za což byla několikrát oceněna. Ursula získala pětkrát cenu Romy v kategorii nejlepší herečka, třikrát byla oceněna rakouskou filmovou cenou Diagonale, byla nominována na Deutscher Schauspielpreis, byla jmenována nejoblíbenější herečkou českého festivalu Golden Rooster a odměněna FIPA d'Or na francouzském Festival International de Programmes Audiovisuels.

Miláčkem publika se stala díky hlavní roli televizní série Schnell Ermittelt. Její precizní a nenucené ztvárnění z ní udělalo žádanou herečku.

Jste třetí Marií Terezií. Jaké je to naskočit do rozjetého projektu?

Je mi ctí být součástí tohoto projektu a spolupracovat s talentovanými kolegy a schopným týmem. Ani jsem neměla pocit, že bych do toho byla nějak vhozena. Když jsem se přidala k produkci, nějak jsem nepřemýšlela, co se odehrálo předtím. Spolehla jsem se na fantastickou práci kolegů a plně jsem se soustředila jen na svou úlohu v pátém díle.

Nechala jste se v něčem inspirovat svými předchůdkyněmi?

Vždycky se snažím najít si vlastní cestu, nabídnout divákovi můj pohled na odvyprávění charakteru. Samozřejmě jsem využívala knih a obrazů nebo učebnic dějepisu. Nenapadá mě větší postava rakouské historie, než je ona.

Co vás na sérii Marie Terezie lákalo, proč jste přijala nabídku? Zнала jste sérii?

Dostat nabídku zahrát si mocnou ženu vládoucí obrovskému impériu je natolik vzrušující příležitost, že jsem o ní nemusela dvakrát přemýšlet. A navíc miluji dobové filmy.

V každém případě si tato panovnice zaslouží pozornost jako mimořádná osobnost středoevropských dějin. Jak ji

vnímáte v Rakousku, odkud pocházíte?

Je přezdívaná Matka národů. Reprezentuje sílu a moc. Jako vládnucí královna zavedla povinnou školní docházku. Jak velká změna to byla a pořád je k dnešnímu dni nepotřebuje další vysvětlení. Průlomová a prozíravá byla i ve svém osobním životě.

Čím byla inspirací přímo pro vás?

Nebyla tou, která by se jednoduše vzdávala. Zažila si temnější časy, ale vždycky se z té šedi a smutku vytáhla. Věděla, že život není jen o ní, naopak se na ní spousta lidí spoléhala. Držela hlavu vztyčenou, ať už se jí do životní cesty postavilo cokoli.

První dva díly byly především o romantice, třetí o politice a čtvrtý měl spíše melodramatickou linku. Jak byste popsala pátý závěrečný díl?

Je to podzimní část: Po bohatém a bujarém životě se chystá na shození listí svého života, aby zároveň přichystala vše potřebné pro Josefovo převzetí moci po své smrti. Mimo své povinnosti vůči lidu se snaží vyrovnat se ztrátou dětí a samozřejmě milovaným manželem Františkem Štěpánem.

Zpátky ale přímo k vaší roli. Jak se vám nosily těžké šaty, které jsou pro Marii Terezii typické? A paruka?

Bylo to úžasné a otravné zároveň. Kostýmy a paruky byly nápomocné ke ztvárnění majestátní postavy a taky mě udržovaly v kondici, abych vylepšila své dýchací a pohybové návyky. Takže ke hraní je to skvělá pomůcka, ale samozřejmě nošení těch neskutečně těžkých šatů po celý den je opravdu vyčerpávající.

Kdybyste měla říct jediný nejzásadnější pocit z natáčení, který to bude?

Procházela jsem si těžkým obdobím během natáčení. Proto jsem si pomáhala pomýšlením na Marii Terezii a její sílu, což bylo pro tuto postavu určující.

Natáčelo se většinou v Česku. Byla jste tu někdy předtím?

Byla jsem v Česku několikrát, ale samozřejmě tentokrát jsem získala naprosto odlišný zážitek. Miluji práci v této krásné zemi. Dokonce se tu cítím tak nějak doma.

Vašeho muže, Františka I. Štěpána Lotrinského, hraje Čech Vojtěch Kotek. V sérii hraje rovněž řada českých herců. Naučila jste se nějaká česká slova?

Ano, několik slovíček jsem se naučila, ale nezní příliš česky, když se je snažím vyslovit.

Zajímavosti z doby Marie Terezie

Prokletí neštovic i protěžovaná dcerka aneb děti Marie Terezie

Snem každé šlechtičny bylo porodit syna, který by převzal trůn. Vysněný chlapec a následovník trůnu se ale Marii Terezii narodil až na čtvrtý „pokus“. Dvě z předchozích sester slavného osvětského císaře Josefa II. zemřely v prvních třech letech života a třetí (Marie Anna Josefa) se nikdy nevdala. Možná kvůli hrbu na zádech, možná kvůli své lásce k vědě. Po Josefovi následovalo osm dalších dcer a čtyři bratři. Nejvýsadnější postavení z nich měla matčina oblíbenkyně Marie Kristýna, která slavila narozeniny ve stejný den jako císařovna. Dokonce se mohla vdát z lásky a užívala si celoživotního rozmazlování.

Celkem pět potomků Marie Terezie skolily neštovice (nebo je znetvořily). Jedno z dětí, dcerka, žilo pouhý jeden den. Nejvyššího věku se dožila dcera Marie Karolína, která matku překonala a porodila neuvěřitelných 18 ratolestí.

Jak se v době baroka vůbec rodiče stavěli ke smrti dětí? Představte si větší české město, kde se v první polovině 18. století nedožila pěti let ani polovina dětí. O nemocné dítě se v raném novověku strachovali a jeho smrti litovali, ale oproti dnešku odlišně. Větší lítost rodinu zasáhla v momentě, kdy šlo o prvorozené dítě, a menší třeba v situaci, kdy se o ratolest starala kojná. Tragédií byla smrt nepokřtěného dítěte. Šlechtici víc oželeli odchod chlapce, pokračovatele rodu. V době vysoké dětské mortality proto šlechtičny rodily jedno dítě za druhým – znamenalo to naději, že přežije dědic rodového majetku.

Císařovna českého porodnictví

Málokdo ví, že Marii Terezii je připisována tradice pražských porodnic. Jakožto zkušená rodička totiž stála u zrodu první porodnice na našem území. Založila ji 22. listopadu 1762 v Soukenické ulici a ulehčila práci tehdejšími porodními bábám. V nejstarší pražské porodnici tehdy rodily hlavně svobodné matky. Pro srovnání, Apolinář vznikl až o století později.

Jediná žena na českém trůnu měla sama překvapivě „hladké“ porody, což je celkem obdivuhodné vzhledem k tomu, že celkem rodila neuvěřitelných 19 let. Historie se přitom s rodícími ženami až do druhé poloviny dvacátého století příliš nemazlila, bez ohledu na jejich postavení.

První dochovaný císařský řez se u nás sice povedl už za Lucemburků (na ženě Jana Lucemburského v domnění, že je mrtvá), běžnou praxí na královském dvoře ale po stovky let byly neúspěšné porody končící smrtí a davy čumilů. Princezny, vévodové, hraběnky a někdy i dvořani – ti všichni mohli přihlížet tomu, jak na svět přicházeli další šlechticové. Pod drobnohledem svědků, kteří dokonce zvědavostí viseli z nábytku v komnatách Marie Antoinetty, se narodila i vnučka Marie Terezie, která dostala jméno po své slavné babičce.

Vánoce v dobách Marie Terezie

Vánoční svátky konce 18. století V době Marie Terezie byly Vánoce církevním svátkem a odehrávaly se zejména v kostele. Stavěly se jesličky a hrály se vánoční hry. Marii Terezii to však přišlo nedůstojné a v roce 1751 stavění jesliček v kostelech zakázala. A co stromček? Jedno z prvních vyobrazení vánočního stromku pochází z roku 1780. Ale dárky pod ním ještě nebyly. V té době je totiž nosil svatý Mikuláš. Na Štědrý den se rozdávají až od poloviny devatenáctého století. A jak to asi na Mikuláše v roce 1762 vypadalo u Marie Terezie? Domácí idylka. Jen malý Ferdinand Karel není nadšený. Dostal totiž oslí ocas v botě. Dne 6. prosince pak císařská rodina trávila slavnostněji. V klášteře klarisek svatého Mikuláše ve Vídni. Na Vánoce měli v zámožnějších rodinách rybí polévku, jablkový závin a ovoce. U těch chudších se podával třeba černý kuba – tedy kořeněné kroupy s houbami

scénář: Mirka Zlatníková a Radek Bajgar
režie: Robert Dornhelm
dramaturgie: Jan Maxa
kamera: Tomáš Juríček
architekt: Ondřej Lipenský
hudba: Roman Kariolu
kostýmní výtvarník: Ján Kocman
umělecký maskér: Ivo Strangmuller
koprodukce: Česká televize, ORF, RTVS, ARTE, Maya, Beta Film
producent: Jan Novotný
výkonná producentka ČT: Veronika Slámová
kreativní producent ČT: Jan Maxa
hrají: Vojtěch Kotek, Ursula Straussová, Aaron Friesz, Táňa Pauhofová, David Švehlík, Stanislav Majer, Igor Bareš, Maroš Kramár a další

Kontakt pro média

Daniel Maršalík
Tel.: (+420) 732 087 521
Mob.: (+420) 606 464 922
daniel.marsalik@ceskatelevize.cz
www.ceskatelevize.cz

